

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Elena Armas

The Spanish Love Deception

Copyright © 2021 by Elena Armas

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency.

All Rights Reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-005-1

COBISS.SR-ID 76566793

Španska ljubavna obmana

ELENA ARMAS

Preveo sa engleskog
Igor Solunac

Stela

*Onima koji jure snove: nikad ih ne napuštaj.
Mi ne odustajemo, čuješ li me?*

1.

„Ja ću ti biti pratilac na venčanju.”

Reči koje ni u najluđim snovima, a verujte mi, imam veoma bujnu maštu, nisam mogla da zamislim, izrečene tim dubokim i raskošnim glasom, doprle su mi do ušiju.

Zagledana u kafu, zaškiljila sam, u pokušaju da pronađem znake prisustva štetnih materija koje mi plutaju u šolji. To bi barem objasnilo šta se događa. Ali ne.

Ništa. Samo preostali gutljaj mog *amerikana*.

„Evo ja ću, ako ti neko baš bude toliko potreban”, začuo se ponovo duboki glas.

Razrogačenih očiju, podigla sam pogled. Načas sam otvorila usta i odmah ih brzo zatvorila.

„Rouzi...” Prozbiorila sam šapatom. „Jel’ stvarno tamo? Vidiš li ga? Ili mi je neko začinio kafu, a nisam ni primetila?”

Rouzi – moja najbolja prijateljica i saradnica u *Inteku*, inženjerskoj savetodavnoj firmi sa sedištem u Njujorku gde smo se upoznale i radile, lagano je klimnula glavom. Tamne kovrdže su joj poskočile, a neverica pokvarila inače meke crte lica. Spustila je glas. „Ne. Tamo je.” Hitro je provirila iza mene. „Zdravo. Dobro jutro”, rekla je vedro, pa se ponovo usredsredila na moje lice. „Stoji tik iza tebe.”

Usne su mi se razdvojile i dugo sam zurila u drugaricu. Stajale smo na kraju hodnika jedanaestog sprata u sedištu *Inteka*. Kancelarije su nam bile prilično blizu i čim sam ušla u zgradu, smeštenu u srcu Menhetna, u blizini Central parka, otišla sam pravo do njene.

Nameravala sam da izvučem Rouzi kako bismo sele na tapacirane drvene fotelje koje su služile kao čekaonica za goste jer su rano ujutru obično bile prazne. Međutim, to nam nije pošlo za rukom. Uspela sam da se izbrbljam i pre nego što smo sele. Toliko je mojoj

muci bila potrebna Rouzina trenutna pažnja. A onda... onda se on stvorio niotkuda.

„Da ponovim treći put?” Njegovo pitanje izazvalo je novi talas neverice koji mi je prostrujao telom, ledeći mi krv u venama.

Ma ne. Ne zato što ne bi mogao već zato što te reči nisu imale ama baš nikakvog smisla. Ne u našem svetu. U onom gde mi...

„Dobro, dobro”, uzdahnua je. „Možeš me povesti.” Zastao je, zapljusnuvši me s još te ledeno hladne obazrivosti. „Na venčanje tvoje sestre.”

Kičma mi se ukočila. Ramena takođe.

Osetila sam čak i kako mi se satenska bluza upasana u *kamel* pantalone zateže od naglog pokreta.

Mogu njega da povedem.

Na sestrino venčanje. Kao... pratioca?

Trepnula sam dok su mi njegove reči odzvanjale u glavi.

U tom času nešto u meni je popustilo. Zbog besmislenosti ovog predloga – ma kakvu je izvitoperenu šalu pokušavao da izvede čovek kome nikako nisam smela da verujem – zagrcnula sam se od smeha. Nisam ni shvatila šta se dogodilo.

Iza mene se začulo gundanje. „Šta je tako smešno?” Utišao se i postao hladniji. „Vrlo sam ozbiljan.” Nekako sam zadržala još jedan nalet smeha. Nisam mu poverovala. Ni na tren. „Mogućnost da on bude ozbiljan”, rekla sam Rouzi, „jednaka je tome da glumac Kris Evans iskoči niotkuda i izjavi mi beskrajnu ljubav.” Upadljivo sam se osvrnula levo i desno. „Nepostojeće. Dakle, Rouzi, spomenula si gospodina Frenkla, zar ne?”

Naravno, nije postojao nikakav gospodin Frenkl.

„Lina”, reče Rouzi sa onim lažnim, zubatim osmehom koji je umela da nabaci kad ne želi da bude nepristojna. „Rekla bih da misli ozbiljno”, rekla je kroz nakaradni osmeh. Oštro je odmerila čoveka koji je stajao iza mene. „Da. Mislim da je zaista ozbiljan.”

„Ma jok. Nemoguće.” Odmahnula sam glavom, i dalje odbijajući da se okrenem i priznam kako postoji mogućnost da mi je prijateljiica u pravu.

To je naprosto bilo neverovatno. Nije bilo moguće da bi Aron Blekford, moj saradnik i uporni gnjavež, uopšte pokušao da ponudi tako nešto. Nije. Moguće.

Iza leđa mi se začuo nestrpljiv uzdah. „Ovo postaje naporno, Katalina.” Duga ćutnja. Zatim je s njegovih usana skliznuo još jedan bučan uzdah, ovog puta mnogo duži. Ipak, nisam se okrenula. Ostala sam postojana. „To što ne obraćaš pažnju na mene neće učiniti da nestanem. Znaš to vrlo dobro.”

Znala sam. „Ali to ne znači da neću nastaviti da pokušavam”, promrmrljala sam tiho.

Rouzi me je prostrelila pogledom. Zatim je ponovo bacila pogled iza mene, zadržavajući zubati osmeh. „Oprosti zbog toga, Arone. Nije da ne obraćam pažnju na tebe.” Delovala je napeto. „Raspravljamo o nečemu.”

„Ali zaista ne obraćamo pažnju na njega. Ne moraš mu štedeti osećanja. On ih nema.”

„Hvala, Rouzi”, odgovorio je Aron mojoj prijateljici, a u glasu mu je nestalo uobičajene hladnoće. Ne zbog toga što je želeo da bude prijatan prema njoj. Prijatnost mu nikada nije bila jača strana. Čak nisam smatrala ni da je u stanju da se prijateljski ponaša. Međutim, oduvek je bio manje mračan kad je u pitanju Rouzi... Takvu uljudnost meni nikada nije uputio. „Možeš li da zamoliš Katalinu da se okrene? Voleo bih da se obraćam njenom licu, a ne potiljku”, rekao je ledenim glasom. „Osim ako ovo nije jedna od njenih šala koje nikad ne razumem, a još manje smatram smešnim.”

Vrelina mi je pokuljala telom i obuzela lice.

„Naravno”, odgovorila je Rouzi. „Mislim... Mislim da to mogu da uradim. Pogled joj se pomakao s tačke iza mene i usredsredio na moje lice. Gledala me je podignutih obrva. „Lina, ovaj, Aron bi voleo da se okreneš, ako ovo nije jedna od onih šala koje...”

„Hvala, Rouzi. Shvatila sam”, procedila sam kroz zube. Osećala sam kako mi obrazi gore, ali odbijala sam da se suočim s njim. To bi značilo dopustiti mu da pobeđi u toj igri, o čemu god da se ovde radi. Sem toga, upravo je rekao kako nisam duhovita. On. „Ako bi

bila ljubazna, reci Aronu kako smatram da se šalama ne može smejati, a još manje ih razumeti neko ko nema smisla za humor. To bi bilo jako lepo od tebe. Hvala.”

Rouzi se počejala po glavi, molećivo me gledajući.

Molim te da me ne teraš na to, preklinjala me je pogledom.

Razrogačila sam oči, zanemarujući njenu molbu, i preklinjala je da prihvati igru.

Uzdahnula je, a zatim još jednom pogledala iza mene. „Arone”, zaustila je, lažno se iscerivši, „Lina smatra da...”

„Čuo sam je, Rouzi. Zahvaljujem!”

Bila sam toliko usklađena s njim – sa ovim – da sam mu primećila blagu promenu u glasu koja je nagoveštavala prelazak na ton namenjen samo meni. Podjednako suv i hladan, ali sa dodatnim prizvukom prezira i udaljenosti. Onaj koji će uskoro izazvati namrgođenost. Nisam morala ni da se okrenem i pogledam ga da bih to znala. Nekako je uvek bio prisutan kad sam u pitanju ja i ovo nešto... između nas.

„Prilično sam siguran da moje reči dopiru do Kataline tamo dole, ali kad bi mogla da joj kažeš kako imam posla i ne mogu više da se bakćem ovim, bio bih ti zahvalan.”

Tamo dole? Besmisleno krupan čovek.

Ja sam sasvim prosečne visine. Doduše, prosečne za Špankinju, ali ipak prosečne. Metar i šezdeset pet, skoro sedamdeset, moliću lepo.

Rouzine zelene oči opet su uprte u mene. „Dakle, Aron ima posla i bio bi ti veoma zahvalan ako bi...”

„Ako...” Zaustavila sam se čim sam shvatila da mi glas zvuči visoko i pištavo. Nakašljala sam se i pokušala ponovo. „Ako je toliko zauzet, molim te, reci mu da me slobodno poštedi. Neka se lepo vrati u kancelariju i nastavi s radoholičarskim obavezama koje je, gle čuda, zaustavio kako bi zabio nos u nešto što ga se uopšte ne tiče.”

Videla sam kako se usne moje prijateljice otvaraju, ali muškarac iza mene progovorio je pre nego što je bilo kakav zvuk sišao s njih: „Znači, čula si šta sam rekao i ponudio. Odlično.” Usledio je trenutak tišine, a ja sam u sebi opsovala. „I, šta kažeš?”

Rouzino lice je još jednom preplavilo zaprepašćenje. Pogled mi je ostao prikovan za nju i tačno sam mogla da zamislim kako se tamnosmeđa boja mojih očiju pretvara u crvenu dok je ogorčenje u meni narastalo.

Šta da kažem? Ma šta uopšte pokušava da postigne? Je li ovo neki novootkriveni način poigravanja s mojom glavom? S mojim razumom?

„Nemam pojma o čemu priča. Ništa nisam čula”, slagala sam. „Slobodno mu to reci.”

Rouzi je sklonila kovrdžu iza uha, a pogled joj je nakratko prešao na Arona, a zatim se vratio na mene.

„Rekla bih da misli na trenutak kad je ponudio da ti bude prati-lac na sestrinom venčanju”, objasnila je blagim glasom. „Znaš, od-mah nakon što si mi rekla kako su se okolnosti promenile i sad mo-raš nekoga da pronađeš – mislim da si rekla *bilo koga* – da s tobom otputuje u Španiju i prisustvuje tom venčanju jer ćeš u suprotnom umreti polako, u mukama i...”

„Shvatila sam”, izletelo mi je, dok mi je lice ponovo gorelo od spoznaje da je Aron sve to čuo. „Hvala, Rouzi. Ne moraš da nasta-vljaš sažetak.” Ili ću umreti polako, u mukama, baš sada.

„Mislim da si upotrebila reč *očajna*”, dodao je Aron.

Pritom, bridele su mi i uši, verovatno se crveneći u pet preli-va radioaktivno crvene boje. „Nisam”, uzdahnula sam. „Nisam upotre-bila tu reč.”

„Pa zapravo jesi, dušo”, potvrdila je moja najbolja prijateljica – to jest, od ovog časa bivša najbolja prijateljica.

Zaškiljila sam i bezglasno šapnula: „Šta ti je, izdajice?”

Ipak, oboje su bili u pravu.

„Dobro, rekla sam. Što ne znači da sam toliko očajna.”

„Tako govore istinski bespomoćni ljudi, ali ako ti to pomaže da noću bolje spavaš, samo izvoli, Katalina.”

Psujući u bradu po ko zna koji put tog jutra, nakratko sam sklo-pila oči. „Ovo se tebe ne tiče, Blekforde, ali nisam bespomoćna, ra-zumeš? Noću spavam sasvim dobro. Ne, zapravo, nikad nisam bolje spavala.”

Šta je još jedna laž kad sam ih već toliko naslagala? Suprotno onome što sam upravo porekla, bila sam zaista bespomoćno očajna i želela da pronadem nekoga ko će mi biti pratilac na tom venčanju. Ali to ne znači da ću...

„Aha.”

Ironično, od svih prokletih gluposti koje mi je Aron Blekford tog jutra izgovorio u potiljak, ta sićušna reč naterala me je da prekinem s pretvaranjem da me ništa ne dotiče.

To *aha*, tako snishodljivo, dosadno, puno prezira i koje je tako ličilo na Arona.

Aha.

Krv mi je proključala.

Poriv je bio toliko snažan, takva naprasna pobuna na tu reč od tri slova – koja, da ju je bilo ko drugi izrekao, ne bi značila ništa – pa nisam ni shvatila da mi se telo okreće dok nije bilo prekasno.

Zbog njegove nezemaljske visine ugledala sam široke grudi prekrivene uštirkanom belom košuljom, zbog čega sam poževela da zgrabim tkaninu i zguzvam je jer ko se tako uglađeno i besprekorno kreće kroz život? Aron Blekford – eto ko.

Pogled mi se uspinjao uz moćna ramena i snažan vrat, dosežući ravnu liniju njegove vilice. Usne su mu bile stisnute, kao što sam i očekivala. Pogled mi je nastavio naviše, uronivši u njegove plave oči koje su me podsetile na dubine okeana gde je sve bilo hladno i smrtonosno – i zatekao ih kako počivaju na meni.

Upitno je podigao obrvu. „*Aha?*”, prosiktala sam.

„Da.” Ta glava, prekrivena kosom crnom poput gavrana blago je klimnula, a pogled nije ispuštao moj. „Ne želim više da gubim vreme svađajući se oko nečega što si previše tvrdoglava da bi priznala i zato *aha*.”

Taj omraženi plavooki muškarac koji je verovatno provodio više vremena u peglanju odeće nego u dodiru sa drugim ljudskim bićima neće me naterati da izgubim živce ovako rano ujutru.

Trudeći se da se obuzdam, udahnula sam polako i duboko, i sklonila kovrdžu kestenjaste kose iza uva. „Ako je ovo takvo gubljenje

vremena, zaista ne znam šta još uvek radiš ovde. Molim te, nemoj da ostaješ zbog mene i Rouzi.”

Neobavezan zvuk skliznuo je sa usana *Gospođice Izdajice*.

„Pa ja i ne bih”, priznao je Aron jednoličnim tonom. „Ali još uvek mi nisi odgovorila na pitanje.”

„To nije bilo pitanje”, odvrtila sam oporo. „Šta god da si rekao, nije bilo pitanje, ali to i nije važno jer mi nisi potreban, hvala lepo.”

„Aha”, ponovio je, podigavši stepen mog ogorčenja. „Mada, čini mi se da jesam.”

„Pogrešno ti se čini.”

Obrva mu se još više izdigla. „A ipak je zvučalo kao da sam ti stvarno potreban.”

„U tom slučaju, nesumnjivo imaš ozbiljnih poteškoća sa sluhom jer si me opet pogrešno čuo. Nisi mi potreban, Arone Blekforde.” Progutala sam pljuvačku, pozelevši da mi grlo nije suvo. „Hoćeš i napismeno? Poslaću ti mejl ako će to pomoći.”

Na trenutak je izgledalo kao da razmišlja o tome, krajnje nezainteresovano. Ipak, nije mi bilo ni na kraj pameti da će tek tako odustatati, što je dokazao čim je ponovo otvorio usta. „Zar nisi rekla da je venčanje za mesec dana i da nemaš pratioca?”

Čvrsto sam stisnula usne. „Možda. Ne mogu da se setim.” Da, rekla sam to. Od reči do reči.

„Nije li Rouzi predložila da, ako možda sedneš pozadi i pokušaš da ne privlačiš pažnju na sebe, niko neće primetiti da si došla sama?”

U vidno polje mi je ušla glava moje prijateljice. „Jesam. Takođe sam predložila da nosiš neku dosadnu boju, a ne zadivljujuću crvenu haljinu koja...”

„Rouzi”, prekinula sam je. „Zaista mi ne pomažeš.”

Aronov pogled se nije pokolebao dok se prisećao. „Nisi li ti onda podsetila Rouzi kako si joj, *jebena* – tvoje reči – deveruša i svejedno će te *svi redom i njihove majke* – opet tvoje reči – primetiti?”

„Jeste”, Gospodica Izdajica je potvrdila. Okrenula sam se prema njoj. „Šta?” Slegla je ramenima, potpisujući sopstvenu smrtnu kaznu. „Pa jesi, dušo.”

Potrebni su mi novi prijatelji. Što pre.

„Jeste”, potvrdio je Aron, privlačeći mi pogled i pažnju. „I zar nisi rekla kako će tvoj bivši dečko biti mladoženjin kum i da ti od pomisli kako ćeš stajati kraj njega, *sama, jedna i bedna bez pratioca* – opet tvoje reči – dođe da iskočiš iz kože?”

Jesam. Rekla sam. Doduše, nisam mislila da me Aron sluša, inače to nikad ne bih naglas priznala.

Međutim, očigledno je bio tamo i sad zna. Čuo me je kako otvoreno priznajem i upravo mi je to bacio u lice. Ma koliko sam sebi govorila da me nije briga – i ne bi trebalo da me bude – žaoka me je ipak zaboljela. Zbog toga sam se osećala još usamljenije, jadnije i bednije.

Progutavši knedlu, oborila sam pogled, odmarajući ga u blizini njegove Adamove jabučice. Nisam htela da vidim šta god mu se na licu ocrtavalo. Podsmeh. Sažaljenje. Nije me bilo briga. Želela sam sebe da poštedim saznanja da još jedna osoba tako misli o meni.

Grlo mu se tada pokrenulo. Znala sam jer je to bio jedini deo njega koji sam sebi dopuštala da gledam.

„Ti *jesi* očajna.”

Duboko sam uzdahnula. Blago klimanje glavom – jedino sam mu to dala iako nisam ni shvatala zašto sam to učinila. To nisam bila ja. Obično bih uzvraćala udarce sve dok ga prva ne bih raskrvarila. Jer to je bio naš igrokaz. Nismo štedeli osećanja jedno drugom. U tome nije bilo ničeg novog.

„Onda povedi mene. Biću ti pratilac na venčanju, Katalina.”

Polako sam podigla pogled i preplavila me je čudna mešavina opreza i stida. To što je bio svedok svemu ovome bilo je samo po sebi dovoljno loše, ali da nekako pokuša i to iskoristi u svoju korist? Da me savlada?

Osim ako mu to nije bila namera. Možda je postojalo objašnjenje ili razlog zašto to čini. Zbog čega se nudi da ide sa mnom.

Proučavajući njegovo lice, razmišljala sam o svim tim mogućnostima i porivima, ne dolazeći ni do kakvog razumnog zaključka, ne pronalazeći nijedan mogući odgovor koji bi mi pomogao da razumem zašto ili šta je pokušavao da postigne.

Jedino istinu. Stvarnost. Nismo bili prijatelji. Aron Blekford i ja smo se jedva podnosili. Bili smo zlobni, ukazivali jedno drugom na greške, prebacivali kako drugačije radimo, razmišljamo i živimo. Osuđivali smo naše razlike. U nekom trenutku u prošlosti, gađala bih njegovu sliku pikadom. Pritom, bila sam prilično sigurna da bi i on učinio isto jer se nisam jedino ja vozila Bulevarom mržnje. To je bila dvosmerna ulica. I ne samo to nego je on bio krivac za naše neslaganje. Nisam ja započela ovu svađu. Zašto? Zašto se pretvara da mi nudi pomoć i zašto bih mu udovoljila da o tome uopšte razmišljam?

„Možda očajnički želim da pronađem pratioca, ali toliko očajna nisam”, ponovila sam. „Baš kao što rekoh.”

Uzdahnuo je umorno, nestrpljivo. Izluđivao me je. „Pustiću te da razmisliš o tome. Znaš da nemaš druge mogućnosti.”

„Nemam o čemu da razmišljam.” Presekla sam rukom vazduh između nas. Zatim sam na svoj način odglumila Rouzin lažni, zubati osmeh. „Radije bih povelala šimpanzu u smokingu nego tebe.”

Podigao je obrve s tračkom rasonode u očima. „Eh, sad. Oboje znamo da ne bi. Iako postoje šimpanze koje bi ti izašle u susret, tamo će stajati tvoj bivši. Tvoja porodica? Rekla si kako moraš da ostaviš utisak, a sa mnom ćeš to i postići.” Nagnuo je glavu. „Ja sam ti najbolje rešenje.”

Frknula sam, nasmejala se i pljesnula rukama. Samozadovoljni plavooki davež. „Nisi ti nikakvo rešenje, Blekforde. I imam mnogo drugih mogućnosti”, usprotivila sam se, slegavši ramenima. „Naći ću nekoga na *Tinderu*. Možda dam i oglas u *Njujork tajmsu*. Pronaći ću nekoga.”

„Za svega nekoliko nedelja? Malo verovatno.”

„Rouzi ima prijatelje. Odabraću jednog od njih.”

To mi je sve vreme i bila namera. Zbog toga sam i zgrabila Rouzi tako rano ujutru. Početnička greška, očigledno. Trebalo je da pričekam da završimo s poslom i odvedem Rouzi na sigurno mesto bez Arona. Ali nakon jučerašnjeg razgovora s mamom... Da. Okolnosti su se promenile. Moj položaj se svakako promenio. Bio mi je

potreban neko i nisam mogla dovoljno naglasiti da bi mi bilo ko odgovarao. Bilo ko osim Arona, naravno. Rouzi je rođena i odrasla u ovom gradu. Mora da postoji neko koga poznaje.

„Je! tako, Rouzi? Neko od tvojih prijatelja sigurno je slobodan.”

Ponovo se ubacila. „Možda Marti? On voli venčanja.” Presekla sam je pogledom. „Zar nije Marti onaj što se napio na venčanju tvoje rođake, oteo mikrofona i pevao *My Heart Will Go On* sve dok ga tvoj brat nije odvuкао s pozornice?”

„Baš taj”, trepnula je.

„Hm, neće moći.” Nisam to mogla da uradim sestri. Istrgnula bi mu srce iz grudi i poslužila ga kao desert. „Šta je s Rajanom?”

„Srećno veren.”

Uzdahnula sam. „Ne čudi me. Rajan je odlična prilika.”

„Znam. Zato sam toliko puta i pokušala da vas povežem, ali ti...”

Glasno sam se nakašljala, prekinuvši je. „Ne raspravljamo o tome zašto sam sama.” Brzo sam bacila pogled ka Aronu. Posmatrao me je, škiljeći. „Šta kažeš na... Terija?”

„Preselio se u Čikago.”

„Dovraga.” Odmahnula sam glavom, na trenutak sklopivši oči.

Ovo je beznađežno. „Onda ću unajmiti glumca. Platiću mu da mi glumi pratioca.”

„To je verovatno skupo”, reče Aron glatko. „A ni glumci se ne izležavaju po ceo dan čekajući da ih samice unajme i pokazuju kao svoje pratiocice.”

Prostrelila sam ga ogorčenim pogledom. „Unajmiću profesionalnog pratioca.”

Usne su mu se ponovo stisle, gotovo hermetički, kao kad je izrazito iznerviran. „Radije bi povelala mušku prostitutku na sestrino venčanje nego mene?”

„Rekla sam pratioca, Blekforde. *Por Dios*”,¹ promrmrljala sam, posmatrajući ga kako skuplja obrve i mršti se. „Ne tražim takvu vrstu usluge. Treba mi samo pratilac. To je sve što rade. Prate te na događaje.”

¹ Zaboga. (Prim. prev.)

„Ne rade to, Katalina”, rekao je dubokim, ledenim glasom. Smrznuće me sopstvenom osudom.

„Zar nisi gledao nijednu romantičnu komediju?” Prezir na licu postajao je sve očigledniji. „Čak ni *Iznajmljenog dečka?*”

Ni traga od odgovora, ali sasvim dovoljno arktičkog zurenja.

„Gledaš li ti ikad filmove? Ili samo... radiš?”

Postoji mogućnost da i nema televizor.

Izraz lica mu se nije promenio.

Bože, nemam vremena za ovo. Za njega.

„Znaš šta? Nije važno. Ne zanima me.” Podigla sam ruke i spojila ih. „Hvala ti za ovo. Ma šta da je. Sjajan uvid. Ali nisi mi potreban.”

„Mislim da jesam.”

Trepnula sam prema njemu. „A ja mislim da si dosadan.”

„Katalina”, zaustio je, živcirajući me načinom na koji mi je izgovarao ime. „Varaš se ako misliš da ćeš pronaći nekoga za tako kratko vreme.”

Još jednom, Aron Blekford nije pogrešio.

Verovatno sam bila u zabludi. A za laž nije ni znao. Moju laž. Nikada neće ni saznati, ali to svejedno ne menja činjenice. Bio mi je potreban neko, bilo ko, ali ne on, ne Aron, da sa mnom odleti u Španiju na Izabelino venčanje. Jer (A) Ja sam bila mladina sestra i deveruša. (B) Moj bivši dečko Danijel bio je mladoženjin brat i kum. Pri tom, juče sam saznala da je srećno veren, a moja porodica je to skrivala od mene. (C) Ako ne računate nekoliko prilično neuspešnih sastanaka, zapravo sam sama otprilike šest godina. Otkako sam napustila Španiju i preselila se u Ameriku, što se dogodilo nedugo nakon što mi je jedna jedina veza prsla pred očima. A to svaka zvanica na venčanju – jer nema tajni u porodicama poput moje i gradićima poput onoga iz kojeg potičem – zna i sažaljeva me. I (D) tu je i moja laž.

Laž.

Ona kojom sam na neki način obmanula majku, a time i celi klan Martin jer kad smo mi u pitanju, nema lične privatnosti i granica. Ma dosad je moja laž verovatno objavljena u mesnim novinama.

Katalina Martin konačno nije sama. Njena porodica radosno objavljuje da će na venčanje dovesti dečka iz Amerike. Svi su pozvani da dođu i budu svedoci najčarobnijeg događaja decenije.

Upravo to sam učinila. Čim je vest o Danijelovoj veridbi skliznula s majčinih usana i doprla do mojih ušiju preko telefonske slušalice, rekla sam kako ću i ja nekoga dovesti. Ne, ne *nekoga*. Rekla sam – lagala, prevarila, lažno objavila – da ću dovesti dečka.

Koji u suštini ne postoji. Zasad!

Dobro, dobro, ne postoji *uopšte*. Jer Aron je u pravu. Pronaći nekoga da ide sa mnom u tako kratkom roku bilo je valjda previše optimistično. A to što verujem kako ću pronaći nekoga ko će se pretvarati da mi je izmišljeni dečko verovatno znači da se zaludujem. Međutim, da posmatram Arona kao jedini izbor i prihvatim njegovu ponudu? E to je već ludilo.

„Vidim da ti se konačno razbistrilo.” Aronove reči vratile su me u sadašnjost kad sam se suočila s njegovim plavim očima. „Pustiću te da se pomiriš s tim. Javi mi kad budeš spremna.”

Napućila sam usne i osetila kako mi obrazi ponovo gore. Mislim, koliko sam jadna da se on, Aron Blekford, koji nikada nije mogao ni da me smisli – sažalio i ponudio da mi bude pratilac? Prekrstila sam ruke na grudima i odvojila pogled od te dve ledene, nemilosrdne kugle.

„Eh da. Katalina?”

„Da?”, odgovorila sam slabašnim glasom. *Uf, jadno.*

„Pokušaj da ne zakasniš na sastanak u deset sati. Izgubilo je čar.” Prostrelila sam ga pogledom, a u grlu mi je zapela knedla.

Kreten.

Istog časa sam se zaklela da ću jednog dana pronaći dovoljno visoke merdevine, popeti se na njih i ispustiti nešto strašno teško na njegovo mrsko lice.

Godinu dana i osam meseci. Toliko ga već trpim. Strpljivo brojim i čekam pravi trenutak.

A onda je odjednom klimnuo glavom, okrenuo se i bez reči otišao. Slobodan do daljeg.

„Pa dobro, to je bilo...” Rouzin glas je utihnuo, ne dovršivši misao.

„Mrsko? Uvredljivo? Nesvakidašnje?” Ponudila sam joj nekoliko mogućnosti i uronila licem u šake.

„Neočekivano”, uzvratila je. „I zanimljivo.”

Pogledala sam je kroz raširene prste i posmatrala uglove njenih usana kako se podižu.

„Rozalin Grejam, vaše prijateljstvo je opozvano.”

Nasmejala se. „Znaš da ne misliš tako.”

Naravno da nisam mislila. Nikad me se neće rešiti.

„Dakle...” Rouzi me je uhvatila podruku i povelala niz hodnik. „I šta ćeš da preduzmeš?”

Drhtav dah sišao mi je sa usana, iscrpivši svu moju snagu. „Nemam blage veze.”

Ali jedno sam zasigurno znala. Neću prihvatiti ponudu Arona Blekforda. Nije mi jedini izlaz, a svakako ni najbolji. Štaviše, nije mi ništa. Pogotovo ne pratilac na sestrinom venčanju.